
Staneš se mou další ženou

Hera Lind

Fürth, říjen 1995

Vedle zazvonil telefon.

„Jane?“ zavolala jsem přes rameno. „Jsi tam?“

Ne, zřejmě ne.

Právě jsem si chtěla lakovat nehty u nohou a jen nerada jsem vstávala z postele. Jan byl můj spolubydlící, šlo o dost neobvyklé spojení – atraktivní Holanďan o patnáct let mladší než já. Nic mezi námi není. Ale kdyby si lidé mysleli něco jiného, mohlo by mi to být vhod, lichotilo by mi to.

Je mi čtyřiačtyřicet, jsem rozvedená sportovně založená, atraktivní a plná radosti ze života. Moje ženské křivky jsou na správných místech.

S vatovými polštářky mezi prsty jsem pajdala do obýváku, kde zvonil bezdrátový telefon zapadlý někde mezi polštáři a starými novinami na pohovce.

Zase ten Jan. Domluvili jsme se přece, že ho budeme dávat do nabíječky.

„Nadia Schäferová?“

„Hello, I'm Karim,“ ozval se hluboký příjemný hlas anglicky. „Ještě mě neznáš, ale doufám, že se brzy seznámíme!“ ozval se melodický smích.

„Odkud máte moje číslo?“

„Abu Omar mi o tobě vyprávěl. Rád bych se s tebou domluvil.“

Měkký baryton dobře naladěného volajícího lichotil mému uchu jako teplý vánek za vlahého letního večera. „Abu Omar? Vůbec nevím...“

„Otec jednoho společného známého.“

Požádal, že by mě rád viděl. Vyloženě sympatický neznámý, jak se zdálo. Srdce mi poskočilo.

„A proč?“ Bezradně jsem tiskla sluchátko k uchu. Nemám nic proti novým milým kontaktům, těm jsem docela přístupná. Ale že mě jeden docela cizí Arab chce jen tak poznat, to bylo nějak moc.

Od mé cesty snů do Turecka s mými dvěma kamarádkami Conny a Siglinde minulé léto, kdy se můj manžel Harald po dvaceti letech odstěhoval – měl už delší dobu přítelkyni a moje požehnání – mě Orient okouznil. Istanbul! Modrá mešita a ty staré sultánské paláce! Jaká tajemství asi skrývaly? Ale i dnešní život: exotická koření, hemžení lidí v bazarech, hluk a shon a naproti tomu tichá nádhera mešit, kde panuje svatý klid.

Užívala jsem si tu cizinu, pulzující orient se svými kamarádkami. Harald, tenkrát ještě můj manžel, by tak jako tak nejel, pro islámský svět neměl prádné sympatie.

Taky ani nemusel, šli jsme už různými cestami. Byla jsem volná a mohla jsem si dělat, co jsem chtěla.

A tak jsem po návratu ze zvědavosti navštivovala arabské kurzy vaření, zajímala se o fascinující orientální svět, pokoušela jsem se dokonce učit arabsky, což byl skutečně dobrodružný podnik. Ale díky tomu jsem se spřátelila s Alim, svým učitelem na lidové univerzitě, a jeho německou ženou Moni. Minulý víkend jsme se spontánně rozjeli k jeho iráckým přátelům do Holandska, abychom se v řeči trochu procvičili a užívali si příslowečnou orientální pohostinnost. Ten přítel se jmenoval Omar a on i jeho rodina překypovali radostí, že poznali veselou blondýnu z Fürthu. Nosili na stůl ta nejlepší jídla a vyptávali se mě, jestli bych se nechtěla přivdat do jejich rodiny.

Celkem vzato to byl zajímavý a vzrušující víkend. Nic víc a nic míň. Až na to kilo, co jsem tam po všech těch delikatesách přibrala, jsem měla radost, že jsem se setkala s milými lidmi. Poprvé po letech jsem pocítila štěstí. Bylo mi lehkou u srdce a ten pocit ve mně zůstal.

A teď bych se měla seznámit s nějakým Karimem, mužem s podmanivým hlasem. Otec hostitele mu o mně vyprávěl. Srdce se mi v tu chvíli rozbušilo.

„Proč?“ Ta otázka byla nasnadě. Proč mě chcete poznat, vy, Arab z cizí země?

Ale vypadalo to, že volající o tom se mnou diskutovat nechce.

Znovu zazněl jeho okouzluující klokotavý smích, jako by mi chtěl naznačit, že je to se mnou těžké.

„Nadio, vyzvedni mě prosím zítra odpoledne ve čtyři hodiny na nádraží v Norimberku. Přijedu rychlíkem Intercity z Amsterdamu. Tak zítra, těším se!“

„Pardon, ale myslím, že jde o nějaké nedorozumění... Jste tam ještě?“

Bezradně jsem zírala na sluchátko. Snad už to nepoložil?

Srdce mi nahlas bušilo. Haló? To přece takhle nejde! Objedná si mě, abych ho vyzvedla na nádraží! A přitom se vůbec neznáme. Co je to za chování? Jen tak se ohlásit u cizích! Chce snad u mě přespat? Zmateně jsem si prohrábla vlasy a zírala na své roztažené prsty u nohou.

V tu chvíli jsem slyšela klapnout vchodové dveře bytu.

„Jane?“

„Ahoj, Nadio. Byl jsem jen u pekaře. Jak to vypadáš? Stalo se něco?“

„Právě si mě objednal jeden cizí Arab, abych pro něj přijela na nádraží.“ Pokusila jsem se zasmát.

„Chápu.“ Podíval se na mě tázavě.

„Mám ho tam vyzvednout a myslím, že chce přijít ke mně domů.“

„Aha.“ Jan se podrbl na hlavě, v jeho pohledu byla obava. „S jakými lidmi ses to spustila?“

„Nemám ponětí! Byla jsem přece jen u přátel Aliho v Amsterdamu, minulý víkend, víš o tom.“

Jan si povzdechl. „Nadio, Nadio. A co chceš dělat?“

„No, těžko ho tam můžu nechat stát. Nebo jo?“ Bezmocně jsem se kolébala s těmi roztaženými prsty u nohou.

„A co od tebe ten člověk chce?“ Jan se posadil do křesla a zakouzl se do croissantu, který si vytáhl ze sáčku. Musela jsem se držet, abych mu nepodala talířek.

„Tak to nemám tušení.“

„No, když jsi tak vychvalovala to jejich pohostinství...“ Jan se hladově pustil do svého pečiva. „Tak určitě čeká podobný servis.“

Zamyšleně jsem se na něj podívala. Byl to pohledný mladý chlapík s modrýma očima, blondatými vlasy a vytrénovaným tělem. Bohužel jsme nebyli pár.

Nebo lépe řečeno, našťestí. Asi bych mu věnovala mateřskou péči. Jeho přítelkyně zemřela před rokem na rakovinu. Bylo jí jednatřicet, jak jsem se dozvěděla od svého bratra. Jan byl dřív jeho žákem, učil se hrát na klarinet a saxofon.

Byli jsme oba v jakési přechodné fázi. A z toho tak nějak vyplynulo to společné bydlení.

„Myslíš?“ kousla jsem se rtu. „Nejspíš potřebuje pokoj na jednu noc nebo tak něco. A my u nich taky přespalí. Prostě to vidí asi takhle.“

Jan se ušklíbl. „Já tu zítra stejně nebudu.“

„Máš někoho?“

„Nic vážného.“

„A mohl by teda ten Ara... hm, ten host, přespat ve tvém pokoji?“

„Když mi pak čistě povlékneš postel...“

S úlevou jsem se zasmála. „Ale to samozřejmě, Jane.“ Stejně mu peru jeho prádlo, žehlím a Jan se zase stará o řemeslnické práce. Pak ten blondatý obr vstal a s pohledem na moje nahé nohy a čerstvě nalakované nehty se škodolibě usmál.

„No tak hodně zábavy s tím ohnivým arabským hřebcem.“

„Jane!“ vykřikla jsem dotčeně. „Co tě to napadá!“ Arabové jsou slušní a nábožensky založení, chtěla jsem ještě za ním zavolat, ale už byl pryč.

Norimberk, říjen 1995

„Na třetí kolej přijíždí mezinárodní vlak z Amsterdamu. Prosím, u třetí koleje pozor!“

Šedostříbrný vlak vjel s hukotem na nádraží a já překvapeně cítila, že mi srdce tluče jako splašené. Co tu vůbec dělám? Taková pošetilá situace! To se nechám jen tak objednat docela cizím člověkem, který ani nemluví pořádně anglicky, abych pro něj přijela na nádraží? Ještě bych mohla prostě odejít. Vlak se skřípotem zastavil a cestující se tlačili u výstupů.

Dveře se se sykotem otevřely a z nich se hrnuli lidé se zavazadly, aby se spojili v proud cestujících spěchajících k východu. Cítila jsem se doslova jako převálcovaná, uhnula jsem tomu lomozícímu davu a schovala se za mohutným sloupem.

No co, taky zmizím na jezdících schodech, pomyslela jsem si rozhodně, a nechám se vytáhnout z toho nebezpečného pásma. Nebudu tu blbnout! Jestli ten chlap potřebuje někde spát, může jít do hotelu.

Na druhou stranu ta jejich vychvalovaná pohostinnost... nechtěla jsem být nezdvořilá. A pak tu bylo ještě to vzrušující šimrání v břiše.

Váhavě jsem si prohlížela teď už jen mírně plynoucí zástup. Všude samí lidé, kteří se zdravili, klepali si na rameno, objímali se, volali, mávali na sebe nebo spěchali na další přípoj. Dveře se zavíraly. Už jen několik jednotlivých postav spěchalo k východu.

Tamhle je! Stál tam a rozhlížel se pátravě jako já. Pomalu došel ke mně. Vysoký, svalnatý, korektně oblečený, typ obchodníka s kufříkem: světle modrá košile, kravata, tvídové sako, kalhoty s nažehlenými puky a vyleštěné boty. Zálibně jsem si ho prohlédla odshora dolů.

Hustý, pěstěný plnovous s šedivým melírem.

U vousů proroka! Byl to věřící muslim. Samozřejmě. Co jsem taky čekala jiného? Jeho tvář měla typické arabské rysy a já se najednou cítila docela jinak. Seber se, napomínala jsem se a nervózně k němu vykročila.

Ústa uprostřed jeho vousů se vítězně usmála a ukázaly se krásné souměrné zuby.

„Nadia?“ Znovu mě upoutal jeho sametový hlas.

„Ano?“ Teď už nebylo úniku.

Když se naše pohledy setkaly, přeskočila jiskra. Okamžitě jsem věděla, že tento neobyčejný muž bude v mém životě hrát důležitou roli. Hlavní roli.

„*I'm Karim. Thanks for picking me up.*“ Pevný stisk ruky, teplá měkká dlaň.

Byl to tentýž melodický baryton jako včera v telefonu.

Proč se mi tak třesou nohy? Jak odtud odejdu?

„*You are welcome,*“ slyšela jsem se říkat. „*How was your trip?*“

A jéje, teď s ním budu muset pořád mluvit anglicky. Ne, že by to byl pro mě problém, ale moje školní angličtina byla už trochu zaprášená.

Věnovala jsem mu přátelský, ale v žádném případě důvěrný pohled. Spíš jako vedoucí zájezdu: neutrální, ale stále k službám.

V hnědých očích měl karamelově zbarvené tečky a mně hrozilo, že v nich roztahu. Odvrátila jsem pohled a statečně vykročila.

Tajemný cizinec stál na jezdících schodech za mnou a já cítila jeho spalující pohled v týle. Rychle jsem si přejela rukou vzadu po vlasech. Nic není trapnější, než když jsou tam vlasy spláclé a jsou vidět tmavé odrosty.

Samozřejmě jsem si předtím doma vlasy upravila kulatým kartáčem a lakem s hedvábným leskem. Každý dá na první dojem, říkala vždycky moje matka.

A co teprve můj první dojem! Proč vlastně? Byl prostě ohromný.

„*My car is parking in the garage.*“ Snaživě jsem mu ukazovala cestu domem. Snad si nevšimne, jak jsem rozechvělá. Toužila jsem po jeho společnosti, ale nechtěla jsem se nechat zaskočit. Zároveň jsem nechtěla udělat nic špatně.

Bylo krátce po čtvrté, začínala dopravní špička. Nad městem visel šedivý mrak s předzvěstí deště.

Tajemný cizinec ke mně nastoupil. Zatímco jsem manévrovala autem k výjezdu, podívala jsem se na jeho ruce. Líbily se mi. Silné pěstěné mužské ruce, krátké nehty byly kulaté a hladké jako orientální pŕlměsíc. Vždycky se mužům dívám na ruce. Když si někdo kouše nehty, nemá u mě šanci. Taky hned zkontroluju uši. Kdyby mu z nich čouhaly chlupy, vysadila bych ho na příštím semaforu. Ale vypadal dokonale. A taky hezky voněl. Decentně, ale velice orientálně. Mužsky sladce. Zvláštní spojení, které jsem ještě nikdy neucítila. Přitažlivé. V té své káře jsem se s ním cítila velice dobře. Ani trochu stísněně nebo tak něco.

Byl to nějaký druh důvěry, která mě uklidňovala. Najela jsem na dálnici a pokračovala do Fürthu. Trochu jsme cestou mluvili a on se několikrát zasmál. Byl plný radosti ze života. Nebo byl také trochu nervózní?

Po dvaceti minutách jsem zastavila u našeho domu. Hned jsem viděla, že tam Janovo auto skutečně není. Vyklizené pole!

„Tady bydlím.“

Vystoupili jsme. Karim si vyndal kufřík ze zavazadlového prostoru. Do toho by se nevešlo oblečení na několik dní, uklidňovala jsem se. Takže se ke mně nenakvartýruje. Snad nestojí v okně některá sousedka a nepozoruje nás.

Karim si se zájmem prohlížel bílý činžák s balkony plnými květin a udržovanou předzahrádkou. U schodů stála tříkolka a kočárek. Německé maloměšťáctví.

„První patro vlevo, prosím.“

„Až po tobě.“ Zdvořile naznačil, abych šla napřed. Jako vždycky to tu vonělo svěží čistotou. Všichni jsme pravidelně dodržovali týdenní úklid. Byl to spořádaný dům. Už zase jsem musela jít před ním, tentokrát měl jistě dost příležitostí koukat mi na zadek.

Nestalo se nic, ale přesto jsem se už teď cítila pod tlakem. Chci přece svou svobodu! Ale on byl tak mužný, přitažlivý a šarmantní! Když jsem třesoucí se rukou strkala klíč do zámku, cítila jsem na šíji jeho dech. Ach, bože!

„Prosím, pojd' dál.“

Rozsvítila jsem v chodbě. Když jsem se k němu otočila, uviděla jsem v jeho očích něco jako úžas. Tečky v jeho očích jako by měly explodovat.

„Stalo se něco?“

„Ty nebydlíš sama, Nadio?“

„Co? Ach tak, ty myslíš... Ne, bydlím s přítelem.“

Stáhl rty do úzké čárky. Teď, když za námi zapadly dveře bytu, cítila jsem se stísněně.

„Jan je dobrý kamarád, vlastně je to kamarád mého bratra, tak to nějak vyplynulo. Je Holandan a taky z Amsterdamu. Nejsme pár, jen jsme si dočasně najali společně byt,“ dodala jsem. Jako bych mu musela vysvětlovat svoje bytové poměry! Zvedl husté obočí a sraštil čelo. Viděla jsem, že mi nevěří ani slovo. Klouzal pohledem po Janových věcech v šatně, po jeho sportovních botách, hokejce a sportovní brašně, na které ležel pánský deodorant.

Proč bych mu vlastně měla skládat účty? Můžu si přece bydlet s kým chci! A taky si mohu spát s kým chci, do toho mu přece nic není! Zprudka jsem otevřela dveře do Janova pokoje.

„Tady můžeš spát, Karime. Buď tu jako doma.“

Váhavě vstoupil. Jeho pohled sklouzl k fotografiím na Janově nočním stolku: Jan se svou přítelkyní, Jan jako horolezec, jako lyžař, při seskoku padákem a při popíjení s kamarády.

„A kde spíš ty?“

„Na druhém konci chodby. A uprostřed je obývací.“ Pokusila jsem se o úsměv.

„Hm, to zní dobře.“

Konečně se jeho rysy znovu uvolnily. Otevřela jsem dveře do kuchyně. „Dáš si čaj?“

Vzal mě za ruku. „Rád,“ řekl a já cítila jeho teplo, cítila jsem, jak mu jde moje tělo toužebně vstříc. Zbláznila ses?! spustil můj vnitřní hlas poplach. Rychle jsem mu vytrhla ruku a strčila ji do dřezu pod studenou vodu.

„Posaď se tady na lavici. Připravím jen rychle salát.“

To jsem svému fascinujícímu hostovi nemusela říkat dvakrát. Jen si umyl ruce v koupelně a se spokojeným povzdechem se posadil na rohovou lavici. Se zájmem si prohlížel moje perfektní království.

Uvařila jsem arabské jídlo, tak jak jsem to odkoukala od našich společných známých v Holandsku.

„Máš rád bamiu?“ Pyšně jsem sejmula poklici z pánve, kde se opékaly lusky okry s jehněčím a česnekem na olivovém oleji. Kuchyní se rozlila omamná vůně a já viděla, jak se mému hostu sbíhají sliny. Podíval se na mě rozzářeně a s tak odzbrojujícím výrazem, až jsem u sporáku celá zrozpačitelila. Rychle jsem odhodila vlasy dlouhé po ramena dozadu. Musela jsem to všechno už jen podlít vývarem, přimíchat rajčatový protlak, nechat povařit a dochutit citronem.

„Ty umíš vařit po arabsku, Nadio!“

Podívala jsem se na něj s úsměvem. „Snažím se.“ Zatraceně, nezačervenala jsem se?

„Jsi vdaná, Nadio?“

„Ne, tedy byla jsem, a mám dospělou dceru Dianu. Žije se svým přítelem Tobiasem v Norimberku. A ty?“

„Mám ženu a tři děti, šestnáct, deset a šest.“ Znělo to váhavě, omluvně a skoro smutně. Jako kdyby chtěl říct: já chudák! Nechci tě tím zatěžovat, ale bohužel se nemohu rozvést – kvůli dětem, a protože je na mně moje žena závislá.

Ulevilo se mi. Tak to jsme si vysvětlili.

„Ochutnáš to?“ Cítila jsem se najednou tak volně, že jsem si ani neuvědomila, jaké důvěrnosti jsem se dopustila. Strčila jsem mu dřevěnou vařečku mezi vousy.

Co to děláš, Nadio? Teď ho nakrmíš, přebalíš a položíš do postele?

„Výborné!“ Karim se na mě uznale podíval a já viděla, že jeho tečky v tmavě hnědých očích byly světle hnědé. Ne karamelové. Jako zelektrizovaná jsem míchala salát, který sestával z nakrájených okurek, rajčat a hodně petržele.

Pak jsem vykouzčila ještě další jídlo z trouby, které mělo být dle plánu B, kdyby plán A nevyšel: šafránová rýže s pečeným kuřetem a praženými mandlemi. Jeho nadšení nezměrně vzrostlo.

„Nadio, ty jsi ale nadaná kuchařka.“ S nadšením ochutnal všechna jídla, která jsem vkusně narovнала na mělké talíře, a nakonec žvýkal s plnou pusou.

„Copak, tobě nedají doma najíst?“ Se smíchem jsem mu nalila džus a posadila se k němu. Sklenku vína jsem mu nabídnout nemohla, byl to věřící muslim.

„Dají, ale nevaří se tam s takovou láskou.“

Během jídla se Karim zahalil mlčením. Nebo se spíš oddal zbožnému požitku. Mezi jednotlivými sousty stále opakoval: „To bych si nepomyslel, že umíš tak dobře vařit, Nadio.“

Byl prostě nadšený a mě těšilo, že je tak blažený. Samozřejmě jsem byla pyšná, že jsem se trefila do černého. Kurzy vaření se vyplatily. Usmála jsem se. Byla bych taky nadšená, kdyby mě někdo v Káhiře pohostil vídeňským řízkem s brusinkami a jako alternativu vytáhl z trouby ještě martinskou husu s červeným zelím a bramborovými knedlíky. I když při těch tamějších teplotách...

Pak můj host odstrčil spokojeně talíř.

„Bylo to výtečné, Nadio. Mockerát děkuji za báječné jídlo.“ Decentně si otřel ubrouskem koutky úst, aby v jeho pěstěném plnovousu nic nezůstalo.

„Neposadíme se vedle?“ Vzala jsem táč s čajovou konvicí a ukázala mu cestu do obývacího pokoje.

Karim se posadil trochu rozpačitě na kožené sofa a složil ruce do klína.

Trochu potměšile jsem si ho prohlížela. Co teď?

„Smím si zout boty?“

„No samozřejmě.“

S uspokojením jsem se dívala na jeho čisté černé ponožky.

„Měla bys něco proti tomu, abychom se posadili na koberec, Nadio? Řekla jsi, abych se tu choval jako doma.“ Podíval se na mě tím svým odzbrojujícím způsobem a já znovu pocítila to teplo kolem srdce, které tentokrát mělo poněkud šibalský přídech.

Ještě že jsem předtím vyluxovala! Samozřejmě jsem všechno dokonale vyleštila.

Tak jsme si udělali pohodlí na podlaze a opřeli se zády o sofa. Jako dobří přátelé jsme měli táč s čajem mezi sebou.

„Smím?“ vzala jsem jeho šálek a nalila mu čaj.

„Nadio, ty jsi tam přidala kardamom?“ rozzářil se, když čaj ochutnal.

„Ano, nechala jsem ho tam vyluhovat.“ Teď jsem se musela dívat jinam, tak mě jeho pohled uváděl do rozpaků. „Tu chuť miluju!“

„To já taky.“

Slova zpěnavě protahoval. Bože, ten muž je tak sexy! Proč mi taky neřekne, že mě miluje, pomyslela jsem si toužebně.

K mému velkému úžasu řekl něco v tom smyslu. Podíval se mi do očí a rovnou se zeptal: „Nadio, umíš si představit, že bys žila v arabské zemi? Rád bych se s tebou oženil.“

Zakuckala jsem se. Srdce mi vynechalo jeden úder. Pak jsem smíchy vyprskla. Dělá si legraci?

„Jak to myslíš?“

„Myším to tak, jak to říkám. Dovedla by sis představit, že by ses stala mou ženou a žila se mnou v arabské zemi?“

„No v zásadě jsem otevřená všemu novému, ale...“ Odložila jsem s cinknutím šálek čaje a rozpačitě si mnula dlaně. „Vdávání pro mě nepřichází v úvahu. Co je to za řeči, Karime?“

Vzal mě za ruce. Malý flirt bych neodmítla, ale že na to půjde natvrdo, to jsem nečekala. Doslova mě hltal očima. Tihle Arabové! To chce opravdu u šálku čaje dohodnout svatbu?

„Nadio, určitě ses ptala sama sebe, proč jsem sem přijel a co od tebe chci.“

„No, teď jsi to řekl.“ Pobaveně jsem se ušklíbla. To, že mi přitom zrudly tváře, považoval zřejmě za roztomilé.

„Podívej, Nadio. Hledám si manželku. A tou bys mohla být ty.“

Bum! Přímo mezi oči. On to opravdu myslí vážně!

Tak a teď jsem přešla do protiútku. Nejsme tu přece na trhu s velbloudy.

„Ale jsi ženatý.“

„Ano, Nadio. Jsem ženatý se Suleikou, ale jen kvůli dětem.“

„To říkají všichni.“ Zklamaně jsem se odvrátila.

„Nadio, poslouchej mě prosím dobře.“ Vzal mě znovu za ruku a držel ji s takovou něhou, že jakýkoli odpor byl zbytečný. „Rozvod pro mě, věřícího muslima, nepřichází v úvahu. Rozvod je *haram*, víš? Hřích, zakázaný. I pro ženu je to veliká ostuda, něco takového nemůžu Suleice udělat. Společnost by ji zavrhla a svoje děti už by nikdy nesměla vidět.“

Hrozné. Ale co já s tím mám společného? Chtěla jsem odtáhnout ruku, vstát, získat půdu pod nohama, ale jeho pohled změkl. Svatá dobrota, pomyslela jsem si napůl zlostně, napůl nadšeně. Na tohle mu přece neskočíš. Ne v tomhle věku! Obehraná písnička. Kdybych to vyprávěla v tenisovém klubu...

Karim vypadal, že umí číst myšlenky. „Prosím tě, Nadio. Moje manželství existuje už jen na papíře. Staráme se o děti, ale lásku a něhu už od své

ženy nedostávám. Žijeme vedle sebe jako bratr a sestra.“ Odmlčel se a pak šibalsky dodal:

„Tak jako ty s tím tvým Janem.“

Usmála jsem se.

„Toužím po takové ženě, jako jsi ty: veselé, šikovné, samostatné, která má ráda život.“

„Odkud to vůbec víš?“

„Všechno mi o tobě řekli a já si myslím, že je to Alláhova vůle, abychom se sešli.“

Protáhla jsem obličej. „Alláhova vůle.“

„Alláh určuje můj život a připravil pro mne ještě jednu ženu, Nadio. Jsem ve svých jednačtyřiceti letech příliš mladý na to, abych se vzdal naplněného manželského života. Potřebuju něhu a oddanost. Hned jak jsem tě odpoledne uviděl na nádraží, jsem věděl, že ty mi to můžeš dát. A já tobě také. Jsi jako zralé ovoce, které chce, aby ho někdo utrl.“

Zralé ovoce? No prosím, taková nestydatost! Na druhou stranu to určitě bylo míněno jako květnatý kompliment. Zralé ovoce je přece velice chutné.

„Proč si nevezmeš nějakou mladou?“ rýpla jsem si.

„Mladé ženy chtějí děti, a to já už nechci. Potřebuju partnerku na úrovni, se kterou bych mohl mluvit o všem, cestovat a aby sdílela mou radost ze života. A moje potřeby.“

Jak ráda bych se nechala nakazit jeho radostí ze života! A poznala i jeho potřeby. Kdo dokáže takhle mluvit, takhle se dívat a držet za ruku, ten jistě dokáže i...

„Co vlastně děláš...?“

„Jak to myslíš, Nadio?“ Zase ten pohled jeho tmavě hnědých očí se světlejšími tečkami.

„Myslím zaměstnání.“ Nervózně jsem si odkašlala.

Karim se předklonil, vyndal ze zadní kapsy kalhot vizitku a podal mi ji. *Consultant*, stálo tam. To nebylo špatné.

„Tak tedy poradce. A komu radíš?“

Kromě mě, pomyslela jsem si. Potlačila jsem chuť se zasmát.

„Nadio, jsem velmi úspěšný v obchodě, import-export. Nic ti nebude chybět.“

Hleděla jsem na něj s pochybnostmi. Co je to asi za obchody? pomyslela jsem si.

„S jakým zbožím obchoduješ?“ Doufám, že ne s unesenými pannami pro sultána, nebo něco takového.

„Podívej se, Nadio. Když někdo potřebuje kontejner cementu nebo cukru, dřeva, skla nebo cokoli, zprostředkovávám to v obrovském množství po celém světě,“ vysvětloval a gestikuloval přitom.

„Aha,“ hlesla jsem a jako hypnotizovaná jsem se dívala na jeho ruce.

Přeložila Marta Kališová